

[Koføed.]

har man mangel, og det kan man kalde katastrofe, i Danmark og EF har vi måske visse overskudslagre, men det er ingen katastrofe. Det kan være ubehageligt for producenterne, men ikke for forbrugerne.

Foreløbig vil jeg betragte forespørgslen som et forsøg på at være med i tide, således at vi fra folketingets side kan få lejlighed til at konstatere, om landbruget er et erhverv, man har forståelse for, og som man også mener vi må se lidt nærmere på, f. eks. med hensyn til, om vi giver erhvervet den politiske opbakning, der er nødvendig, for at landet kan få den optimale udnyttelse af landbrugets produktionskraft. Hvis debatten drejes derhen, skal kommunisterne ikke have utak for, at de har rejst denne forespørgselsdebat. Man kan selvfølgelig beklage, at den måske kommer lidt for tidligt, eftersom regeringens nedsatte 12 mands udvalg endnu ikke er færdigt, ja, vel dårlig nok begyndt.

Må jeg sige om opfattelsen af landbruget, at det er ikke nok ved dyrskuetaler og andre lignende festagtige tilkendegivelser at rose landbruget for dets betydning og fortjenstfulde indsats. Den slags koster nemlig ingen penge. Men kan folketinget klare sig med det? Vi kan starte med at konstatere, at landbruget har direkte ca. 8 pct. af befolkningen som udøvere. Vi kan også se, at landbruget direkte og indirekte skaffer arbejde — jeg siger ikke beskæftigelse, jeg siger arbejde — til ca. 500.000 personer. Vi ved også, at landbrugets produktionsværdi er ca. 17 mia kr., at nettovalutaindtjeningen sidste år var mere end 12 mia kr., 1½ mia kr. mere end det foregående år. Og dog fik vi et større underskud end beregnet, nemlig på 3 mia kr.

Disse tal skulle dog kunne sige folketinget noget og regeringen en hel del. De viser måske for nogle, at alt er godt, men er det det? Nej, for vi har andre tal, der viser, at vores produktionsmængde er stagnerende, at vi allerede nu kan se, at landbruget ikke kan nå op på den produktionsstigning, der var ønsket i PP II. Der må altså være nogle årsager til, at disse prognoser slår fejl. Vi kan se bort fra prognosen og blot konstatere, at mængdemæssigt går landbrugsproduktionen tilbage. Er det så ønskeligt? Hvis det ikke er ønskeligt, må regeringen og folketinget tage

under overvejelse, hvilke midler der kan tages i brug for at vende denne udvikling.

På venstres vegne kan jeg sige, at det ikke er en klog politik at sidde passiv og se til, at dette sker. På den anden side er jeg bange for, at produktionsmængden vil fortsætte med at stagnere og måske også gå ned, hvis der ikke i folketinget bliver en anden opfattelse af landbruget end den, der tidligere har været gængs. Den gængse opfattelse af landbruget er, at landmændene tjener i og for sig rigeligt, og hvis der sker prisstigninger for landbrugsproduktionen, så er det til ulempe for det danske samfund. Det er i og for sig den gængse opfattelse af landbrugsproblemet her i folketinget.

Folketinget og regeringen bør efter venstres opfattelse indstille sig på, at landbrugspolitikken i dag skabes i EF, og folketingets opgave er at tilpasse sin egen lovgivning, så vi får den optimale udnyttelse af den landbrugs politik, der besluttes i EF.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det har vi netop ikke gjort. Vi har i alt for høj grad kun set på de ting der skabte os øjeblikkelige valutamæssige gevinster, og vi har i flere tilfælde undladt at følge disse beslutninger i EF op med egne nationale midler, fordi vi ville spare penge. Men er det kloge besparelser, vi har foretaget? Jeg kan nævne oksekødspræmieringen, vi havde i 1974, hvor man fra finansudvalget dårlig nok ville bevilge penge til administration af denne lovgivning. Det er bare et udtryk for, at vi stadig har den opfattelse, at EF for os kun er et spørgsmål om at få en nettogevinst øjeblikkelig, men vi tænker for lidt på at udnytte de muligheder, der er i fremtiden.

Jeg må pege på, at det er ikke nok, når regeringen og folketinget tror, at vi kan klare os med at sige, at de andre skal fjerne de nationale støtteordninger. Ja, undskyld, jeg siger det, men det er efterhånden ved at blive en noget naiv politik. Det er måske en politik, vi kunne stå på, da vi ikke vidste bedre, men vi kan jo i realiteten ikke fjerne de andres støtteordninger.

Det er min opfattelse, at det er omtrent lige så umuligt at tro, at vi kan få de andre lande til at forstå, at disse støtteordninger skal fjernes, som hvis man fra de andre lande stillede krav om, at nu måtte den danske stat ikke give så store subsidier til arbejds-